

נאום נשיא גרמניה יואכים גאוק
לרגל ארוחת צהריים עם נשיאות הכנסת ונשיאות הבונדסטאג
ב-3 בדצמבר 2015 בארמון בלוו

מכובדיי,

כבוד יושב ראש הכנסת,

חברים יקרים של יחידות גרמניה-ישראל,

ברוכים הבאים לארמון בלוו, מקום בו התקיימו כבר בעבר מפגשים ידידותיים רבים בין נשיאים ופוליטיקאים מישראל ומגרמניה. השנה אנו מביטים אחורה על חמישים שנה לכינון היחסים הדיפלומטיים בין מדינותינו. עם זאת, הקשרים הראשונים נקשרו עוד בתקופה מוקדמת בהרבה. התנאי לכינון יחסים דיפלומטיים אלה, שהוא במידה מסוימת הבסיס שעליו אנו ניצבים כיום, הונח עוד בשנים שקדמו לשנת 1965, ונטלו בכך חלק מדינאים שקולים ובעלי תעוזה גם יחד משני הצדדים.

בתחילה, היה מדובר עוד בשאלת השילומים. בצד הגרמני פעל הסוציאל-דמוקרט קרלו שְׁמִיד בעניין זה והתמיד בו בעקשנות בוועדות הבונדסטאג. קאנצלר גרמניה קונרד אדנאואר העביר בבונדסטאג ברוב זעום בלבד את ההחלטה בדבר הפיצויים החומריים בעקבות הפשעים חסרי התקדים שבוצעו בידי הגרמנים נגד יהודי גרמניה ואירופה בתקופת השלטון הנאצי. בצד הישראלי, נחום גולדמן, ששימש כנשיא ועידת התביעות באותם ימים, לקח על עצמו את המשימה הלא פחות פשוטה להביא את הכנסת לפתוח במשא ומתן בנושא. ראש הממשלה דוד בן-גוריון תמך אף הוא בכך.

בבואנו לבחון כיום את הסכמי לוקסמבורג, לא ניתן שלא לראות בהם דוגמא מופלאה לעבודה פרלמנטרית מוצלחת. קרלו שְׁמִיד הצהיר בזמנו כי מובן שאיש אינו מתכוון לערוך בכך התחשבות בין העמים, שכן לא קיימים פיצויים חומריים שיוכלו לכפר על האשמה הגרמנית. אך עם זאת, כל צעד שנעשה בדרך להסכם זה היה משמעותי. ללא אותה תשתית של עבודה ראשונית לא היינו יושבים כאן היום.

אנו יודעים לבטח שהיחסים בינינו יישארו תמיד מיוחדים. נוהגים לציין כי עצם הפיכתם של יחסים אלה לידידות במרוצת 50 השנים הינה בגדר נס, ואכן כך הדבר. "מי שלא מאמין בניסים, הוא לא

מציאותי", אמר פעם דוד בן-גוריון. התקשורת בין בתי המחוקקים שלנו הפכה את הבסיס ליחסים בינינו ליציב אף יותר; שניהם רואים עצמם מחויבים לאותם ערכים – חופש, דמוקרטיה וזכויות אדם. בזכות המשותף בינינו, אנו מסוגלים להתמודד גם עם חילוקי דעות ולהתווכח על עמדות. כך עשינו בעבר בבואנו לדון למשל בסוגיית פתרון שתי המדינות לשני עמים או בנושא בניית ההתנחלויות; הרי היכן ניתן לנהל מחלוקות טוב יותר מאשר בבתי הנבחרים ובין ידידים?

מנקודת מבטי, אין פורום המתאים יותר להעמקת היחסים בינינו מאשר אותה תקשורת קבועה בין נבחרי הציבור שלנו. הנני אסיר תודה על כך שהכנסת והבונדסטאג מעוניינים להמשיך ולצעוד בדרך זו. כי הרי אנו רוצים את אשר דוד בן-גוריון וקונרד אדנאואר חפצו: לעצב את העתיד על רקע זיכרון העבר. הנני סבור שביצענו משימה זו בהצלחה בחמישים השנים האחרונות. אני מייחל מכל הלב שהדבר יצלח בידינו גם בעתיד.